

Fővárosi Ítéltábla

Az ügy száma: 2.Pf.20.716/2025/5/II.

A felperes:

felperes, felperes címe

A felperes képviselője:

Oppenheim Ügyvédi Iroda, ügyvéd címe

(ügyintéző: dr. Kiss Tibor ügyvéd)

Az alperes:

alperes, alperes címe

Az alperes képviselője:

Dr. Varga Roland Ügyvédi Iroda, ügyvéd címe

(ügyintéző: dr. Varga Roland ügyvéd)

A per tárgya: sajtó-helyreigazítás

Az elsőfokú bíróság: Fővárosi Törvényszék

A fellebbezéssel támadott határozat száma: 34.P.22.881/2025/6.

A fellebbezést benyújtó fél: alperes

Í t é l e t

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi a médiaszolgáltató-t (alperes címe), hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 559.904 (ötszázötvenkilencezer-kilencszáznégy) forint másodfokú perköltséget és az államnak e határozat jogerőre emelkedésétől számított 60 napon belül 48.000 (negyvennyolcezer) forint fellebbezési illetéket az állami adó- és vámhatóság 10032000-01070044-09060018 számú illetékbevételi számlája javára.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

[1] Az elsőfokú bíróság kötelezte az alperest, hogy 5 napon belül tegye közzé az általa szerkesztett portál internetes sajtótermék kezdőlapján kommentár nélkül, 24 óra időtartamra a „Helyreigazítás közszereplő édesapjával kapcsolatos valótlan híresztelésünk miatt” közleményt, és egyidejűleg ennek a szövegére kattintással linkkel tegye közvetlenül elérhetővé a 2025. szeptember 1-jei „cikk” című cikkét és annak címe alatt, a lead felett helyezze el – mindaddig amíg a cikk elérhető, de legalább 30 napig – a leaddel azonos betűmérettel és betűtípussal, kommentár nélkül az alábbiakat:

„Helyreigazítás

A cikkben valótlanul híreszteltük, hogy felperes, közszereplő édesapja késsel fenyegette egyéb érdekeltet és a családját is terrorizálta. Valótlanul híreszteltük azt is, hogy egyéb érdekeltl évekig működtetett cégllet közszereplő édesapjával.

A bíróság kötelezte az alperes kiadóját, a médiaszolgáltató (alperes címe), hogy fizessen meg a felperesnek 15 nap alatt 1.513.782 forint perköltséget.

A bíróság kötelezte az alperes kiadóját, a médiaszolgáltató, hogy fizessen meg az államnak 31.500 forint meg nem fizetett kereseti illetéket.

Az elsőfokú bíróság ítéletében ismertette az Alaptörvény IX. cikk (2) bekezdését, a sajtószabadságról és a médiatartalmak alapvető szabályairól szóló 2010. évi CIV. törvény (Smtv.) 10. §-át, 12. § (1), (2) bekezdéseit, a PK 12. számú állásfoglalást, a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (Pp.) 495. § (1), (2) bekezdéseit, 496. § (1) bekezdését. Utalt továbbá az Alkotmánybíróság 7/2014. (III. 7.) AB, 14/2017. (VI. 30.) AB, 3052/2022. (II. 11.) AB és a 3217/2020. (VI. 19.) AB határozatokban foglaltakra.

Elsősorban azt állapította meg, hogy az írásnak nem volt társadalmi-közéleti vetülete, a téma nem tartott számot közérdeklődésre, az egy családon belüli pénzügyi vitával volt kapcsolatos. Megállapította továbbá, hogy a felperes nem vállalt közéleti megjelenést és olyan megbízatása, tisztsége sincs, ami esetében a sajtóban megjelent közlésekkel kapcsolatosan fokozott tűrési kötelezettséget eredményezne. Az sem teszi a cikkben foglaltakat közérdeklődésre számot tartóvá, hogy a felperes egy aktív politikus édesapja. Mindezekből arra következtetett, hogy az alperes nem igazolta, hogy a közügyek vitathatósága érdekében a

felperes adatait és magántitkát közügyek vitathatósága érdekében közölte. Leszögezte továbbá, hogy a felperes nem közszereplő, ezért fokozott tűrési kötelezettsége nincsen.

Ezt követően azt vizsgálta, hogy a vitatott közlések tényállításnak vagy véleménynyilvánításnak minősülnek-e a bizonyíthatósági teszt alkalmazása alapján. Azon közléseket, hogy a felperes erőszakosan viselkedett, késsel fenyegette, illetőleg terrorizálta egyéb érdekeltet és családját tényállításnak minősítette, mivel olyan eseményekre utalnak, melyek megtörténte egyértelműen bizonyítható vagy cáfolható. Az alperes által felajánlott bizonyítékokat, úgy vette figyelembe, hogy azok egyéb érdekeltl nyilatkozatai, illetőleg az elmondását közvetítik. Értékelte egyéb érdekeltlnek a Pesti Központi Kerületi Bíróság 422.Bpk.51.448/2024/3. számú jegyzőkönyvében rögzített nyilatkozatát, melyben úgy nyilatkozott, hogy a sajtó által közöltek nem fedik a valóságot és nyilatkozatai a valóságtól eltérően kerültek bemutatásra. Az elsőfokú bíróság a bizonyítékok összevetése alapján arra következtetett, hogy a tanú előadásai ellentmondásosak.

egyéb érdekeltl e-mailjével kapcsolatosan azt állapította meg, hogy ennek bizonyító ereje kétséges. A bizonyítékok alapján úgy foglalt állást, hogy az alperes nem tudta a tényállításait igazolni azzal kapcsolatosan, miszerint a felperes erőszakosan viselkedett, késsel fenyegetőzött, és megfenyegette egyéb érdekeltet, családtagjait terrorizálta.

Azzal a közléssel kapcsolatosan, hogy egyéb érdekeltl évekig működtetett céglét a felperessel, szintén arra a következtetésre jutott, hogy a cikk állítása valótlan. Az a körülmény, hogy a felperes a cégl. jogi ügyeit intézte, nem azonosítható a cégl. üzemeltetésével. Nem minősítette lényegtelen körülménynek az alperesi közlést, mert a rendkívül rövid sajtóközleményt arra építette fel a szerző, hogy a felperes a cégl, mint a közös vállalkozás kapcsán fejtette ki az elítélendő tevékenységét.

Mindezek alapján az elsőfokú bíróság a felperes által igényelt helyreigazító közlemény közzétételére kötelezte az alperest.

A perköltség viselésére a Pp. 83. § (1) bekezdése alapján határozott, figyelemmel a 17/2024. (XII. 9.) IM rendelet 2. § (1) bekezdésében foglaltakra és az euróban megállapított megbízási díjat 392,09 forint euró árfolyam értéken számította 19 órás tevékenység figyelembevételével.

Az illeték megfizetésére az alperes kiadóját kötelezte a Pp. 101. § (1) bekezdése, 499. § (1) bekezdése, a 30/2017. (XII. 27.) IM rendelet 3. § (2) bekezdése, valamint a 26/2017. (XII. 27.) IM rendelet 3. § (2) bekezdése alapján.

[2] Az elsőfokú bíróság ítéletével szemben az alperes nyújtott be fellebbezést, melyben az elsőfokú bíróság ítéletének megváltoztatását és a felperes keresetének teljes elutasítását kérte, az első- és másodfokú költségeinek megtérítése mellett.

Arra hivatkozott, hogy a felperes által sérelmezett közlések egyrészt valós tényállítások, másrészt véleménynyilvánításnak minősülnek, ezért a felperes keresete alaptalan, helyreigazítás tárgya nem lehet. A sérelmezett közlések álláspontja szerint közéleti-politikai vitának minősülnek, azok a közügyek szabad vitatásával állnak összefüggésben. Ezek alapja a 2024. május 31. napján, a műsorszám címe című műsorban elhangzottak. Arra hivatkozott, hogy a cikkben részletezett felperesi cselekményt, magatartást és viselkedési mintát tette vizsgálat tárgyává és a felperes magatartásának értékelésével bírálta fiát, közszereplőt. Kifejtette, hogy megilleti azon jog, hogy a véleményét szabadon kifejtthesse a felperesi és a hozzátartozói magatartások alapján, azzal kapcsolatosan felvesse közszereplő esetleges politikusi alkalmatlanságát.

Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság helytelenül következtetett arra, hogy a cikk témája nem csatlakozik a közügyek szabad vitatásához.

A kifogásolt közlések tekintetében elsősorban arra hivatkozott, hogy a felperes jogi és egyéb szolgáltatásokat nyújtott a cégl részére úgy, hogy a társaság egyik tulajdonosához családi kötelék is fűzte, ezért a vállalkozás családi vállalkozásnak titulálható. Álláspontja szerint a felperes a társaság működésében tevékenyen részt vett. Hivatkozott az elsőfokú eljárás során csatolt bizonyítékaira, melyre azért került sor, hogy a felperes és testvére, valamint egyéb érdekeltlék közötti családi vitával kapcsolatosan felvázolja az eseményeket. Utalt arra is, hogy a települési Rendőrkapitányság előtt jelentős vagyoni hátrányt okozó hűtlen kezelés büntette miatt volt folyamatban eljárás.

Szintén utalt a felperes által sérelmezett cikk és a műsorszám címe című műsorszám megszületésével kapcsolatos tényállásra.

Az erőszakos viselkedéssel, késsel fenyegetéssel és a terrorizálással kapcsolatosan úgy nyilatkozott, hogy azok valós közlések, amelyekről egyéb érdekelt is beszámolt és a korábbi peres eljárások során is vallomást tett ezekkel kapcsolatban. Ezen túlmenően egyéb érdekelt lélettársának, egyéb érdekeltnek a tanúkénti meghallgatása során tett nyilatkozatokra is hivatkozott. Határozott álláspontja szerint a tanúknak a bántalmazás, fenyegetőzés, erőszakos terrorizálás körében tett nyilatkozatai a perben sérelmezett közlések valóságának bizonyítására alkalmasak voltak és azok alátámasztották a védekezését.

Rámutatott továbbá, hogy az elsőfokú bíróság minden alap nélkül hagyta figyelmen kívül az általa hivatkozott egyéb érdekelt által ügyvédjének írt e-mailben foglaltakat.

Valós közlésnek tartotta azt, hogy egyéb érdekelt évekig működtetett cégllet a felperessel. Ezt arra alapította, hogy a felperes is elismerte, hogy jogi és egyéb szolgáltatásokat nyújtott a Kft. részére úgy, hogy a tulajdonosához családi kötelék is fűzte. Másodlagosan, álláspontja szerint, ezekből a tényekből levont okszerű következtetésnek, véleménynek is minősül a felperes által sérelmezett közlés. Harmadlagosan utalt arra is, hogy a közlés e vonatkozásban lényegtelen tévedésnek is tekinthető, mivel a közlés a felperes megítélését nem befolyásolja.

A perköltség tekintetében azt adta elő, hogy a felperes jogszabálysértő módon számította fel a munkadíjat, az nem lett volna figyelembevehető, másrészt az jelentősen eltúlzott is. Hivatkozott arra, hogy a felperes keresetéhez nem csatolta az ügyvédi munkadíj alapjául szolgáló megbízási szerződést. A munkadíj mértékére vonatkozó egyoldalú nyilatkozat nem alkalmas a perköltség okirati igazolására. Ilyen körülmények között pedig nem állapítható meg perköltség a megbízási szerződésben foglaltakra hivatkozással. Arra az esetre, hogyha a másodfokú bíróság a helyreigazítás vonatkozásában helybenhagyja az elsőfokú döntést, kérte a felperesi első- és másodfokú ügyvédi munkadíj iránti igény elutasítását, illetőleg az elsőfokú ítélet megváltoztatását.

Hivatkozott továbbá a perköltség tekintetében arra is, hogy az eltúlzott mértékű. Azt kérte értékelni, hogy a felperes korábban legalább húsz sajtószerivel szemben indított hasonló közlések miatt eljárásokat, mely eljárásokkal kapcsolatos keresetek tervezete teljes mértékben rendelkezésére állt. Ha a keresettervezet már rendelkezésére áll, nyilvánvalóan nem ugyanannyi munkaóra szükséges a végleges kereset elkészítéséhez, mintha azt teljesen egyedi módon kellett volna elkészíteni. Tapasztalatai szerint három munkaóra merülhetett fel a helyreigazítási kérelemmel, a keresetlevéllel és a tárgyalással kapcsolatosan. Életszerűtlennek minősítette, hogy a tervezet átdolgozására minden ügyben kimagasló munkaidőt fordítottak volna.

[3] A felperes fellebbezési ellenkérelmében kérte az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyását, valamint az alperesnek 376.406 forint másodfokú perköltség megfizetésére kötelezését. Hivatkozott arra, hogy a felperes a fellebbezésében foglaltakat már a keresettel szemben előadott ellenkérelmében is megfogalmazta. Ezzel kapcsolatos észrevételeit pedig az elsőfokú tárgyaláson megtette, azokat a fellebbezésében felidézte.

Álláspontja szerint helyesen járt el az elsőfokú bíróság amikor helyreigazításra kötelezte az alperest, mert minden ténybeli alap nélkül tette a sérelmezett kijelentéseit. Rámutatott, hogy a sajtószabadság nem terjedhet odáig, hogy a való tények meghamisításra kerüljenek.

Egy olyan tanúvallomás nem alkalmas a perbeli kijelentések valóságtartalmának bizonyítására, mely tanú az aktuális érdekeinek megfelelő nyilatkozatot tesz, mert az ilyen tanút szava hihetetlennek kell minősíteni.

Megalapozatlanul hivatkozott megítélése szerint az alperes arra, hogy egyéb érdekelt⁴ és egyéb érdekelt¹ tanúvallomásai alkalmasak lennének a felperes késsel fenyegetőző, és egyéb érdekelt¹ családját terrorizáló magatartásának igazolására. A rendelkezésre álló bizonyítékokból az elsőfokú bíróság helyesen vonta le azt a következtetést, hogy egyéb érdekelt¹ nyilatkozatai ellentmondásosak, mivel más tartalmú nyilatkozatot tett egy büntetőeljárásban és mást egy polgári perben tanúként történt meghallgatása alkalmával. Hivatkozott ezzel összefüggésben a Fővárosi Ítéltábla más ügyben hozott jogerős határozatában foglaltakra is. Ebben a másodfokú bíróság rámutatott arra, hogy egyéb érdekelt⁴ nyilatkozatait nem lehet megfelelő bizonyítékként értékelni, mert egyrésztől egyéb érdekelt¹etől hallottakra hivatkozott, másrésztől olyan eseményekről számolt be, melyeken más személyek is jelen voltak, azonban meghallgatásukra nézve az alperes kísérletet sem tett.

Helyesen értékelte az elsőfokú bíróság az alperes által hivatkozott e-mail bizonyító erejét is.

A közös pálinkafőző üzemeltetése tekintetében is helytállóan foglalt állást az elsőfokú bíróság. Önmagában a családi kapcsolat és jogi segítségnyújtás a társaságra nézve nem alapoz meg közös üzemeltetési tevékenységet. E körben lényegtelen tévedés szóba sem kerülhet, mivel ez a kijelentés képezte a rövid alperesi sajtóközlemény magját. Közokirattal bizonyítható, hogy a felperes sem tagja, sem vezető tisztségviselője nem volt a Kft.-nek és annak alkalmazásában sem állt.

Kifejtette, hogy megalapozatlanul hivatkozott az alperes arra, miszerint a kifogásolt közlések közéleti-politikai vitának minősülnének. E tekintetben helyesen foglalt állást az elsőfokú bíróság. A közéleti szereplő nem ilyen státuszú hozzátartozóját nem terheli a közszereplőkre vonatkozó fokozott tűrési kötelezettség. A per tárgyát képező írás kijelentései a gazdasági élet egy momentumát érintik, melynek elemei semmiféle módon nem kapcsolódnak a párt¹ elnökének személyéhez. Előadta, hogy miként nem köteles tűrni a közéleti szereplő a személyét érintő valótlan és sértő tényállításokat, úgy ez fokozottan érvényes a közéleti szereplő ilyen szerepet nem vállaló hozzátartozójára.

A perköltség mértékével összefüggésben azt adta elő, hogy a kúriai gyakorlat szerint is elfogadható az, hogy ha a bíróság nem kívánja meg az ügyvédi megbízási szerződés csatolását. Ebből következően nem foghatott helyt az alperes azon hivatkozása, hogy megbízási szerződés hiányában a megbízási díjra alapított perköltségigény ne lenne érvényesíthető. Megalapozatlan továbbá az az alperesi hivatkozás is, hogy a korábbi sajtóperekben benyújtott keresetekkel összefüggésben végzett munka figyelembevehető lenne a jelen eljárás során. A korábbi perek tárgya csak részben volt azonos a jelen perrel, másrésztől 2025. szeptember elején megjelent közlésekkel összefüggésben összesen három pert indított, mely perekben más kijelentések szerepeltek.

[4] Az alperes fellebbezése nem alapos.

[5] A másodfokú bíróság az elsőfokú határozat hatályon kívül helyezésére okot adó körülményt nem észlelt, ezért a Pp. 383. § (1) bekezdése alapján az ügy érdemében döntött.

[6] A másodfokú bíróság az elsőfokú döntést helyesnek minősítette, ezért az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 383. § (2) bekezdése alapján helybenhagyta.

[7] A PK 12. számú állásfoglalás által megkívánt tágabb és szűkebb szövegértelmezés mellett azt lehetett megállapítani, hogy a felperes által sérelmezett rendkívül rövid írás – melyre az elsőfokú bíróság okkal tért ki – lényegében egy figyelemfelhívó közlemény egyik másik sajtóorgánumban bővebb téma kifejtésére („A teljes cikket a portál2 oldalán olvashatják, ide kattintva!”). Az írás a lead-ben és a törzsszövegben lényegében ugyanazt a közlést adja, míg a cím hangsúlyossá teszi a felperes személyét, a politikai szerepet vállalt gyermekén keresztül. A rövid írásnak azonban egyéb politikai vonatkozása nem ismerhető fel; nem foglalkozik közszereplő politikai szerepvállalásával, tevékenységét nem teszi kritika tárgyává.

Az írás politikai, közéleti vonatkozást nem tartalmaz, kizárólag egy magánéleti, családi eseménysorról szól, szinte utalásszerűen.

[8] A tényállítások és véleménynyilvánítások elhatárolására szolgáló bizonyíthatósági teszt szerint, tényállításnak minősülnek azok a közlések, melyek olyan eseményeket, történéseket érintenek, melyek megtörténte objektíve igazolható, míg az egyéb megnyilatkozások a vélemény kategóriájába sorolhatók {EJEB, Lingens kontra Ausztria (9815/82), 1986. július 8., 42. bekezdés; 13/2014. (IV. 18.) AB határozat [37]}.

A bizonyíthatósági teszt alkalmazásával egyéb érdekelt1, illetve a közszereplő apjaként megjelölt személy közötti konfliktus sajátosságai (késsel fenyegette, terrorizálta a családját) kifejezetten tényállítás jellegű közlésekként jelennek meg az olvasóközönség előtt, mivel ezekről az alperes múltbéli megtörtént eseményekként számol be, melynek aktív és passzív alanyait is felmutatja.

[9] Helyesen vizsgálta, ezért az elsőfokú bíróság a sérelmezett közlések jellegét és állapította meg azt, hogy a tényállítás típusú közlések esetén, a Pp. 265. § (1) bekezdése szerint az alperes érdekében állt annak bizonyítása, hogy az általa közöltek valósak.

Az elsőfokú bíróság az alperes által hivatkozott bizonyítékokat maradéktalanul értékelte, amely értékeléssel a másodfokú bíróság is teljes egészében egyetértett. Tekintettel arra, hogy az alperes fellebbezésében az ellenkérelmében foglalt érveket ismételte meg és sorakoztatta fel ismét, a másodfokú bíróság csak visszautal az elsőfokú bíróság által megfogalmazott helyes bizonyítékértékelésre.

Az alperes által hivatkozott e-mailben foglaltak tartalmára és formájára figyelemmel a másodfokú bíróság csak arra hívja fel a figyelmet, hogy ez a dokumentum nem rendelkezik

olyan döntő jellegű információval, ami kétségtelenné teszi a egyéb érdekelt1 tanú által megfogalmazott és az alperes által a cikkben közvetített tényállítást.

[10] Nem osztotta – az elsőfokú bírósághoz hasonlóan – a másodfokú bíróság sem az alperes közéleti vitával és véleménynyilvánítással kapcsolatos okfejtését. Az írás központjában nem közszereplő, mint politikai közszereplő állt. Az alperes kizárólag az ő személyén keresztül jelölte meg a felperest. A felperes és egyéb érdekelt1 közötti konfliktus ténye és elemei, sajátosságai nem részei a közéleti vitának, mivel magánéleti eseményeket érintenek. Az egyetlen kapcsolati elem a felperes és egy politikus rokoni viszonya, mely politikai szerepvállalás és ennek valamely visszahatása, összevetése nem felismerhető tárgyai a sajtóközlésnek.

Helyesen állapította meg az elsőfokú bíróság, hogy a cikkben hivatkozott felperes nem közéleti szereplő, a vele szembeni közlések tekintetében – különösen a valótlan közlések esetén – nincs fokozott tűrési kötelezettsége.

Ebből következően az Alaptörvény IX. cikk (1) és (2) bekezdései nem oltalmazták a perben bizonyítatlan, valótlanak minősült közléseket oly módon, hogy ez a felperes helyreigazítási jogosultságát érdemben befolyásolja.

[11] Mindezekre tekintettel az elsőfokú bíróság helyesen állapította meg a közlések valótlan tartalmát és ebből következően helyesen kötelezte az alperest az Smtv. 12. § (1) és (2) bekezdései alapján sajtó-helyreigazítás közzétételére.

[12] Az alperesnek az elsőfokú bíróság által a felperesnek megítélt perköltség eltúlzott voltával kapcsolatos hivatkozását a másodfokú bíróság nem ítélte alaposnak. A másodfokú bíróságnak abban kellett állást foglalnia, hogy az elsőfokú bíróság a perköltség megállapítása során jogszabálysértő módon járt-e el. Az alperes fellebbezése szerint az elsőfokú bíróság a felszámítás alapján szükségtelenül magas ügyvédi munkadíjat állapított meg perköltségként. Az alperes azonban az elsőfokú eljárás során nem kifogásolta a felszámított perköltség mértékét, ezért a másodfokú bíróság nem volt olyan helyzetben, hogy a felszámítástól eltérjen, figyelemmel a 17/2024. (XII. 9.) IM rendelet 4. § (1) bekezdésében foglalt szabályra. A másodfokú bíróság arra következtetett, hogy az elsőfokú bíróság a jogszabályok alapján helyesen állapította meg a felperes javára a perköltséget.

[13] Az alperes fellebbezése nem vezetett eredményre, ezért a Pp. 83. § (1) bekezdése és 499. § (1) bekezdése alapján az alperes által szerkesztett hírportált üzemeltető társaság köteles viselni a felperes másodfokú perköltségét. A perköltség mértékét a másodfokú bíróság a felperes által a Pp. 81. § (1) és (2) bekezdése szerinti felszámítás alapján, a 17/2024. (XII. 9.) IM rendelet 2. § (1) bekezdés a) pontja és 5. § (1) bekezdése szerint állapította meg. A perköltséget a fellebbezési ellenkérelem benyújtása, a 2026. január 15. napján érvényes (1 euró=392,09 forint) és a másodfokú tárgyalás 2026. január 27. napján elérhető előző napi (1 euró=382,27 forint) árfolyam alapján számította.

[14] Az illetékfizetési kötelezettségéről a másodfokú bíróság a Pp. 101. § (1) bekezdése és 102. § (1) bekezdése, 30/2017. (XII. 27.) IM rendelet 3. § (1) bekezdése alapján határozott, mértékét az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény (Itv.) 39. § (1) bekezdése, (3) bekezdés c) pontja és 46. § (1) bekezdése alapján állapította meg azzal, hogy az illetéket a Pp. 499. § (1) bekezdése alapján az alperes által szerkesztett hírportált üzemeltető társaság köteles megfizetni.

[15] Tájékoztatja a médiaszolgáltató (alperes címe), hogy a fellebbezési illeték az Itv. 78. § (4) bekezdése szerint a határozat jogerőre emelkedését követő 60. napon válik esedékessé. Az illeték megfizetése során közleményként fel kell tüntetni az illetékfizetési kötelezettséget tartalmazó jogerős bírósági határozatot hozó bíróság megnevezését, a bírósági ügyszámot, valamint a fizetésre kötelezett adóazonosító számát [30/2017. (XII. 27.) IM rendelet 3. § (2) bekezdés e) pont].

Budapest, 2026. január 27.

Dr. Kisbán Tamás s.k.
a tanács elnöke – előadó bíró

Dr. Hercsik Zita s.k.
bíró

Az aláírásában akadályozott
dr. Fintha-Nagy Péter László bíró helyett
dr. Kisbán Tamás s.k.
a tanács elnöke